

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kovátsits László ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes) I. rendű, II.rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Nagyné dr. Kálmán Éva ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, jóhírnév megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. november 19. napján meghozott, 28.P.25.118/2007/24. számú ítélete ellen az alperes részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és a 2004. augusztus 13-án a ... Önkormányzat Gyámhivatalában ... és számon folyamatban lévő ügyben tett alperesi nyilatkozat miatti jogsértés megállapítására irányuló keresetet elutasítja. A felperesek által előterjesztett nem vagyoni kártérítés iránti keresetet is elutasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a peres felek az első-és másodfokú költségeiket maguk viselik.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékből 33.000 (harmincháromezer) forint megfizetésére a felpereseket, míg a további 33.000 (harmincháromezer) forint megfizetésére az alperest kötelezi a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezések nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes egy családi kapcsolattal összefüggő gyámhatósági eljárásban és egy, az alperes ellen folyt büntetőeljárás során tett előadásaival, nyilatkozataival megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogukat. Kérték az alperesnek a további jogsértéstől eltiltását és személyenként 250.000 forint nem vagyoni kártérítés és járulékaik megfizetésére kötelezését is.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét egyaránt. Kifejtette, hogy az I. rendű felperes a gyámhatósági eljárásban nem volt ügyfél; valamint, hogy az általa leírtak a hatósági eljárás kimenetelét nem befolyásolták. Állította, hogy az I. rendű felperes ellen indult büntetőeljárással összefüggésben a legjobb tudomása szerint nyilatkozott. Ettől függetlenül, a felperesek a nem vagyoni kárukat, illetőleg az ok-okozati összefüggést semmivel sem támasztották alá. Azzal is védekezett, hogy éppen a felperesek voltak azok, akik őt büntető, illetve kártérítési eljárás megindításának kilátásba helyezésével megfenyegették.

Az elsőfokú bíróság a kereset túlnyomórészt alaposnak találta és ítéletével megállapította, hogy

- 1.) 2004. augusztus 13-án ... Önkormányzatának Gyámhivatalában ... és számon folyamatban lévő kapcsolattartási ügyében meghallgatásakor a gyámügyi ügyintéző előtt azt a kijelentést tette az I. rendű felperesre, hogy „szerinte, és a becsatolt iratai alapján is bűnöző”, illetve azt állította, hogy „a II. rendű felperes is a bűnözésből él”, továbbá hogy
- 2.) a 2005. január 30-i kelttel ugyanebben a kapcsolattartási ügyben a ... Közigazgatási Hivatalhoz címzett fellebbezésében azt állította, hogy az I. rendű felperes „18 éve, mióta ismeri ... bűnözésből él ... abból él, hogy lakásokat csal ki emberektől, melynek a II. rendű felperes is részese...”, valamint
- 3.) a ... Bíróság előtt indult ... számú ügyben a 2007. december 14. napján megtartott tárgyaláson vádlottként azt a kijelentést tette, hogy „amikor zajlott az ügy az I. rendű felperes ellen hamis tanúzásért is folyt eljárás ... sok eljárás is folyik húsz éve ellene ... kiderült a sikkasztás és az okirat hamisítás. Valamilyen ... születésű I. rendű felperes neve személyi igazolványát mutatta be, amiből az ügy lett...” megsértette a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő jogát.

Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg felpereseknek személyenként 250.000 forintot és annak 2005. január 30. napjától a kifizetésig számított késedelmi kamatát, valamint személyenként 62.500 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperesek keretét elutasította. Az alperest 30.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte az állam javára, külön felhívásra.

Az ítélet indokolásában az ügy jellegéből adódóan a részletekre kiterjedően állapította meg a tényállást, amely szerint a felperesek élettársak. Az alperes volt házastársa, a II. rendű felperes testvére volt a perben nem álló ...nak. ... 2000.

február 17-én átadott az I. rendű felperesnek 3.100.000 forintot; 2000. szeptember 5-én öngyilkosság következtében elhunyt.

Az alperes - mivel az I. rendű felperes az átvett összeggel az örökösöknek nem számolt el -, az elhunytal fennállt házasságából ...-jén született ... és ... gyermekei törvényes képviselőjeként feljelentést tett az I. rendű alperes ellen. Az ... Ügyészség ... számú vádirata az I. rendű alperest büntetett előéletűként jelölte meg. A ... Bíróság a ... számú ügyben a 2005. február 16-án kelt és 18-án jogerőre emelkedett ítéletével az I. rendű felperest felmentette a jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntette miatti vád alól.

A II. rendű felperes kezdeményezte a gyermekekkel való kapcsolattartás gyámhatósági szabályozását. Ebben az ügyben ... Önkormányzatának Gyámhivatala 2005. augusztus 16-án meghozott ... számú határozatával a kérelmet elutasította.

Az alperes - mint gyermekeinek törvényes képviselője - pert indított az I. rendű alperes ellen jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése iránt is. A ... Bíróság a jelen per I. rendű felperesét a kiskorúak javára személyenként 1.425.000 forint megfizetésére kötelező ítéletének fellebbezett részét a ... számú, 2007. november 21-én kelt ítéletével helybenhagyta. A jogerős ítéletet a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban hozott ... számú ítéletével hatályában fenntartotta.

A ... Bíróság - a II. rendű felperes feljelentése nyomán - az alperes ellen a gyámhivatalhoz benyújtott fellebbezésben írtak miatt (ítélet rendelkező részének 2. pontja) indult ... számú perben az alperes bűnösségét két rendbeli rágalmazás vétségében megállapította.

Az elsőfokú bíróság részletezte az alperesnek a jelen per tárgyává tett, a gyámhivatali eljárásban a 2004. augusztus 13-ai meghallgatáson és a 2005. január 30-ai fellebbezésben, illetve a ... számú büntetőügyben megtett kijelentéseit, valamint ismertette az I. rendű felperes mobiltelefonjáról érkezett üzeneteket.

Hivatkozott a perbeli igény elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezésekre, a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, a 78. § (1) és (2) bekezdésére, a Ptk. 84. § (1) bekezdésében foglaltakra és a PK 12. számú állásfoglalásra. Elemezte a „bűnöző” kifejezés jelentését és rámutatott arra, hogy az alperes nem bizonyította azt, hogy az I. és a II. rendű felperest bűncselekmény elkövetése miatt elítélték. A jogsértés megállapíthatósága szempontjából közömbösnek tekintette azt, hogy az alperes az I. rendű felperes büntetett előéletére vonatkozó állítását az ügyészségi vádirat téves tartalmára alapozta. Hangsúlyozta, hogy az alperes felelősség alóli mentesülésére az a körülmény sem szolgálhat, hogy - a büntetőeljárás szabályai szerint - vádlottként nem volt köteles az igazmondásra.

Kifejtette, hogy az megfelelt a valóságnak, miszerint az I. rendű felperes 2005. február 18-ig büntetőeljárás hatálya alatt állt. Részben igazak voltak az alperesnek a gyermekek örökségének elsikkasztásával és a nagyobb összegnek az elhunytól való kicsalásával kapcsolatos kijelentései is, ezért nem állapította meg a jogsértést a büntetőügyben tett olyan kijelentések miatt, hogy „8. éve használja a pénzt, az én gyermekeimet kisemmizték, a nyaralóért is, a szolgálati lakásért is ők kaptak pénzt”.

Volt valóságalapja annak az állításnak is, hogy az alperes az I. rendű felperestől fenyegető tartalmú sms-eket kapott, mert az üzenetek nem vitatottan az I. rendű felperes telefonjáról érkeztek, és az üzenetek tartalma okirattal igazolt volt.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek az I. és II. rendű felperesek bűnözésére utaló tényállításait valótlannak és egyben sértőnek találta, hangsúlyozva, hogy a per folyamán is történtek újabb jogsértések, amelyek miatt kereset-kiterjesztésre került sor. Mivel újabb, hasonló kijelentésektől lehetett tartani, indokolt volt a további jogsértéstől való eltiltásra vonatkozó rendelkezés kimondása is.

Az elsőfokú bíróság a kártérítési igény tekintetében a Ptk. 339. § (1) bekezdésére, 355. § (1) bekezdésére hivatkozott és úgy foglalt állást, hogy az alperes magatartását felróhatónak kell tekinteni, annál is inkább, mert a felperesek bűnelkövetésével kapcsolatos kijelentéseit az után tette meg, hogy a büntetőügyben eljáró bírótól 2004. február 12-én hivatalos tájékoztatást kapott állítása ellenkezőjéről.

A bíróság kifejtette, hogy - bár a felperesek konkrét negatív hatásokat nem bizonyítottak - az alperes kijelentései objektíve alkalmasak voltak életminőségük hátrányos megváltozására, különös tekintettel arra, hogy a gyámügyi eljárásban a II. rendű felperes ügyfél volt, a büntetőügyben magánvádlóként lépett fel, míg az I. rendű felperes tanúként szerepelt.

Az igényelt nem vagyoni kártérítés összecszerűségét a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltak alapján, mérlegeléssel állapította meg, figyelembe véve a 2005. évi élet- és értékviszonyokat.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását, elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a nem vagyoni kártérítés összegének mérséklését kérte.

Hangsúlyozta, hogy a bíróság nem értékelte a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban meghozott ítéletét, és azt a nem vitás körülményt sem, hogy az I. rendű felperes a fizetési kötelezettségének eddig még nem tett eleget.

Ismételten utalt arra, hogy az I. rendű felperessel szemben indult ügyben benyújtott vádirat alapján tett olyan kijelentést, hogy az I. rendű felperes „büntetve volt”.

Kiemelte, hogy a ...i Önkormányzat gyámhivatali eljárásában az I. rendű felperes nem volt ügyfél.

Hangsúlyozta, hogy a gyámhivatal jogerős határozata elutasította a II. rendű felperes kapcsolattartásra irányuló kérelmét, és a kérelem elutasítása nem a jelen perrel állt ok-okozati összefüggésben. Megismételte azt az elsőfokú eljárásban is megtett előadását, hogy ikerlányai - akik időközben a 18. életévüket betöltötték - már saját döntésük alapján nem tartanak kapcsolatot a II. rendű felperessel.

Sérelmezte a kártérítés jogalapjának megállapítását is, hangsúlyozva, hogy a felperesek az ok-okozati összefüggést nem bizonyították, továbbá arra is

hivatkozott, hogy az összecszerűség sem a sérelmekkel arányosan került megállapításra, az eltűzött.

Az I. rendű felperesi magatartás jellemzése érdekében ismételt utalt a mobiltelefonjára érkezett és a közjegyzői okirattal igazolt sms üzenetek tartalmára.

Megítélése szerint nem hagyható figyelmen kívül, hogy az ellene a ... Bíróság előtt indult ... számú bűnügyben a .. Bíróság ... számú jogerős ítélete a büntetését megrovásra enyhítette.

Eljárási jogi tekintetben sérelmezte, hogy a 2009. október 13-ára, határozathirdetésre kitűzött határnapon határozathirdetés nem történt, az azon való megjelenésekor újabb időpontot nem közöltek vele, majd a 2009. november 19-i tárgyalásról és ítélethirdetésről nem szerzett tudomást.

Fellebbezésének kiegészítéséhez csatolta a vádirat személyi adatokat tartalmazó első oldalát és a bűnügyi nyilvántartótól beszerzett, 1997-ben bűncselekmény miatt elítélt ... nevű személyről szóló irat másolatát.

Az alperes fellebbezésére az I. és II. rendű felperesek ellenkérelmet terjesztettek elő, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira tekintettel történő helybenhagyását kérték.

Kiemelték, hogy a ... Bíróság a ... szám alatti büntetőeljárásban tájékoztatta az alperest, hogy az I. rendű felperes büntetlen előéletű, és a ... számú ügyben a Központi Nyilvántartó alperes által csatolt irata alapján is megállapítható volt, hogy a folyamatban volt eljárás alanya és az I. rendű felperes különböző személyek.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésében meghatározott körben bírálta felül. A csatolt gyámhivatali iratok, büntetőiratok, a peres felek személyes meghallgatása és egyéb okiratok alapján arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást okszerű mérlegelés alapján helyesen állapította meg és túlnyomórészt helyes következtetést vont le a jogsértések megállapítása tekintetében is.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási jogi jogszabályt, amelynek következtében a tárgyalás megismétlése lenne szükséges.

Tény, hogy az eredetileg határozathirdetésre kitűzött határnapon - az eljáró bíró betegsége miatt - határozathirdetés nem történt, de a bíróság a hivatalból kitűzött új határnapra - a vétív tanúsága szerint - az alperes jogi képviselőjét szabályszerűen megidézte (23. sorszámú végzés) és a képviselő az új határnapon meg is jelent (24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). Mivel a Pp. 97. § (1) bekezdésének első mondata úgy rendelkezik, hogyha a félnek a per vitelére meghatalmazottja van, a bírósági iratokat a fél helyett a meghatalmazottnak kell kézbesíteni, így az alperes alappal nem kifogásolhatja, hogy az ítélet kihirdetéséről őt személyesen nem értesítették.

Az ügy érdemét illetően a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az ítélet rendelkező részének 2. pontjában megjelölt jogsértés vonatkozásában az alapul szolgáló kijelentések miatt a büntetőbíróság az alperes bűnösségét megállapította.

A Pp. 4. § (1) bekezdése rögzíti azt az eljárási jogi alapelvet, hogy a (polgári) bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti. A (2) bekezdés kimondja, hogy ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

Az idézett rendelkezésekből megállapítható, hogy - a főszabálytól eltérően - szűkebb körben fennáll a polgári per bíróságának kötöttsége, vagyis, amennyiben a polgári perben az elítélés vagyoni jogi jogkövetkezményei felől kell dönten, a polgári bíróságnak igazodnia kell a büntetőbíróság tényállásbeli és jogi következtetéseihez. A jelen ügyben a Pp. 4. § (2) bekezdésében írt szabály ebben a formában ugyan nem érvényesül, de figyelembe kell venni, hogy a rágalmazás büntetőjogi tényállása nagyon közel áll a jóhírnév megsértésének polgári jogi megfogalmazásához.

A jogrendszer egységessége követelményének érvényesülése nem enged olyan értelmezést, hogy - hangsúlyozottan azonos tényállás mellett - egy olyan magatartás, amely büntetőjogi szempontból a társadalom rosszallását vonja maga után, jogkövetkezmény nélkül maradjon egy személyiségi jogi perben. Ettől eltérő megfontolást csak az indokolhat, ha a büntetőügyben feltártakhoz képest a polgári eljárásban többlettényállás, vagy különbség állapítható meg. Ennek bizonyítása viszont - a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében - a polgári perben az alperest terheli.

A jelen perben az alperes nem bizonyított olyan további körülményt, amely a büntető és a polgári jogi jogkövetkezmények összefüggése folytán eltérő jogi következtetés levonását indokolta volna.

A büntetőbírói gyakorlat szerint a fél által egy hatóság előtt folyamatban lévő eljárásban elhangzott tényállítás csak akkor nem valósít meg jogsértést, ha az ügyfél az őt megillető jogok keretei között, az ügy tárgyával összefüggésben, az ügy tisztázása érdekében - gyalázkodástól, becsmérléstől mentes - tényállítást tesz (BH2009. 135. III. pont). Ez az elv megfelelően, alappal szolgálhat a polgári perben is.

Ha a fél olyan kijelentéseket tesz, amelyek az ügy tisztázását, a számára kedvező határozat meghozatalát úgy szolgálják, hogy nem minősülnek gyalázkodónak, lealacsonyítónak, becsmérlőnek, jogsértés nem állapítható meg. Más a helyzet akkor, ha a fél kijelentései túlmennek azon a határon, amely a védekezéshez vagy az ügy előnyös kimeneteléhez szükségesek, ha például lekicsinylő, becsmérlő jellegűek, mint a jelen ügyben az alperes kitételei. Ebből következik, hogy a másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy a az ítélet 2. pontjában írt megfogalmazások miatti jogsértés fennáll.

Ugyanígy egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bírósággal az ítélet rendelkező részének 3. pontjában megjelölt, az alperes büntető ügyében 2007. december 14-én megtartott tárgyaláson elhangzott kijelentések jogsértő tartalmát illetően is, ezért az ítélet megváltoztatására ebben a tekintetben sem volt jogszabályi lehetőség.

A másodfokú bíróság azonban eltérően ítélte meg az ítélet rendelkező részének 1. pontjában megjelölt, a kapcsolattartási ügyben történt meghallgatáskor elhangzott - a jóhírnév sérelmére egyébként objektíve alkalmas - kijelentéseket.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a „bűnöző” kifejezést nem lehet leszűkíteni arra a kérdésre, hogy az I. rendű felperes korábban volt-e büntetve vagy sem, illetőleg hogy a kijelentés alapja az ügyészségi vádiratban írt tévedés volt. A Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásának II. pontja értelmében az egyes kitételeket nem egymástól elszakítva és nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, az egymással összetartozó megfogalmazásokat összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél figyelemmel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

Ez a követelmény egyben azt jelenti, hogy a „bűnöző” fogalmat is a köznapi értelemben kell megítélni. A bűnöző a mindennapi szóhasználatban olyan személy, aki büntetőeljárás hatálya alatt állt. A perbeli esetben - amint az elsőfokú bíróság is helytállóan kifejtette - az az I. rendű felperes vonatkozásában ténykérdés volt 2004. augusztus 13-án, mivel a felmentő ítélet csak mintegy jó félévvel később, 2005. februárjában született meg.

E kijelentés megtételénél azt is figyelembe kellett venni, hogy a kialakult helyzet, miszerint az I. rendű felperes nem számolt el az alperes kk. gyermekeit megillető nagyobb összeggel, alappal adott lehetőséget annak megfogalmazására, hogy itt súlyos jogellenes magatartás történt. A Fővárosi Ítéltábla szerint az alperesnek ez alkalommal tett kijelentései nem mentek túl az eljárás keretein, nem voltak önkényesek és a valóságtól elrugaszkodók. A kapcsolattartási eljárásban az alperesnek jogilag értékelhető magyarázatot kellett adni arra, hogy mint törvényes képviselő milyen okból nem látja biztosítottan gyermekei erkölcsi fejlődését egy olyan családi körben, ahol a tényállásban megismert események történtek.

Figyelembe kell venni azt is, hogy e gyámügyi eljárás szűk körben, kizárólag az érdekeltek által megismerhetően zajlott és a gyámhivatal dolgozóit is titoktartási kötelezettség terhelte.

Értékelni kellett azt is, hogy ez a kifejezés a körülmények tükrében nem volt olyan mértékben durva, bántó, lealázó, amelynek következtében a megfogalmazások alkalmasak lennének a jóhírnév sérelmére.

Mindezek következtében a Fővárosi Ítéltábla a rendelkező részben 1. ponttal jelölt jogsértés tekintetében a keresetet elutasító döntést hozott.

Az elsőfokú bíróság a jogsértések megállapítása folytán helyesen alkalmazta az objektív jogkövetkezményeket, azonban a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet azzal a döntéssel, hogy a felpereseket kártérítés is megilleti.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének utaló szabályából kitűnően a nem vagyoni kártérítés, vagyis a szubjektív jogkövetkezmény a jogsértés megállapításával együtt nem automatikusan jár, a jogsértés ténye - a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglaltak szerint - csak a jogellenes magatartás elkövetését, megvalósítását jelenti. A kártérítési jogkövetkezmény alkalmazásához szükséges, hogy a károsult olyan hátrányt igazoljon, amely ok-okozati összefüggésben áll a jogellenes magatartással, és amelynek kompenzálása más nemű, vagyis vagyoni eszköz igénybevételével lehetséges.

Az I. rendű felperes az életminőségének a jogsértés következtében történő hátrányos megváltozására tényelőadást nem tett, a II. rendű felperes egy barátnőjével megtörtént repülőtéri esetről tett említést. Az alperes a II. rendű felperes barátnőjének azt vetette oda, hogy „az isten nem ver bottal”. A II. rendű felperes ezt a gondolatmentet úgy folytatta, hogy ugyanilyen módon az alperes írhatott volna egy levelet a munkahelyére, ami nem történt meg, de ennek lehetősége folyamatos stressz helyzetet jelentett számára (8. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 5. bekezdés).

Az adott esetben az I. és II. rendű felperesek ilyen hátrányt nem igazoltak, ezért már az okozati összefüggést az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. Hangsúlyozni kell, hogy a jogsértések nem a nyilvánosság előtt hangzottak el és az a felperesi előadás, hogy a családtagok és barátok is tudomást szereztek a történetekről, egyrészt nem nyert igazolást, másrészt azért sem vehető alapul, mert ebben a szűkebb körben az előzmények és a családtagok egymáshoz való viszonya ismert volt.

Ilyen körülmények között kimondható, hogy a kártérítési felelősség konjunktív feltételei nem állnak fenn, következésképp a kártérítésnek nincs jogalapja. Emiatt ezt a kereseti kérelmet mindkét felperes vonatkozásában úgyszintén el kellett utasítani.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta.

A perköltség viseléséről a másodfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát tekintve a Pp. 239. § és 81. § (1) bekezdése szerint úgy rendelkezett, hogy a peres felek maguk viselik.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket ennek megfelelően osztotta meg a peres felek között a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2010. július 1.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k., Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő